

fund, hvori vi lever, og jeg tror, at dette Skib ikke vil sejle saa meget længe, thi der er et voksende Krav om, at det afløses af et bedre Samfund.

Det foreliggende Lovforslag angaar dem, der har Krav paa vor største Medlidenhed, de stakkels Kvinder og de stakkels Børn. De Mennesker, der udbytter disse, og som ligger paa Jagt efter at udnytte deres Elendighed, nyder en forholdsvis ikke ringe Anseelse i vort kapitalistiske Samfund. Det er Folk, som lejer sig Kontorer, holde Telefon, viser sig paa Væddeløbsbaner, og de kan med god Ret sige: Det er vor Næringsvej at bortadoptere Børn, en Næringsvej som mange andre, den er ikke værre end de Næringsveje, hvorved en stor Del andre Samfundsmedlemmer ernærer sig. Det er sørgeligt, at den frie Konkurrence, de sociale Forhold i det hele, har udviklet sig, som det er sket, og som vi ser det for vore Øjne. Der fødes aarlig her i Landet over 8,000 Børn udenfor Ægteskab. Det vil sige, at der hvert Aar er 8,000 Mødre, der hjælpeløse stirrer omkring efter Hjælp til sig selv og deres Børn. Det er jo saaledes, at Ulykken ved at føde et Barn udenfor Ægteskab ikke alene rammer de ubemidlede, men ogsaa mange Gange rammer den velstaaende. For den ene er det et Æresspørgsmaal, for den anden er det et Erhvervsspørgsmaal; for alle de stakkels Kvinder er det en Ulykke at føde Børn udenfor Ægteskab. Tjenestepigen, Sy-pigen, Fabrikarbejdersken o. s. v. kan ikke have sit Barn hos sig, og den fine Dame tør ikke have det, for det skader hendes sociale Anseelse. Derfor ser man i Bladene disse Annøncer, i hvilke samvittighedsløse Spekulanter tilbyder disse Kvinder Hjælp — en Hjælp, som i Virkeligheden er Oprækkeri og Plyndring, og hvorved Børnene anbringes paa Steder, hvor intet Barn burde være. Det er en Handel af den sørgeligste Art. Man taler om den hvide Slavehandel, som angaar voksne Kvinder, men den Slavehandel, der finder Sted med Børn, er ikke mindre oprørende, og den er mere oprørende end den Handel, der i sin Tid fandt Sted med de sorte Slaver. Med disse var Forholdet dog det, at de blev købt af de højstbydende, af Folk, som var interesserede i, at Slaverne bevarede deres Huld, deres Arbejds-kraft og Styrke; her sælges Børnene til de lavestbydende. Den, der byder mindst, faar Barnet, og den, der byder mindst, er interesseret i, at Barnet dør saa hurtigt som muligt, for ellers bliver der ingen

Fortjeneste ved den Forretning. Kun hvis Barnet dør tidligt, tjener vedkommende; lever Barnet, har vedkommende sat Penge til ved Adoptionen. Kapitalismen har jo oprettet mange Fabrikker, den hviler paa Fabrikvirksomhed, og en af den Slags Fabrikker, som ikke fungerer mindst i-rygt, er Englefabrikkerne. Det er saadan i vort Samfund, at det at dræbe Børn langsomt er noget, der sker forholdsvis ikke sjældent, det er noget, man desværre maa regne med.

Det Lovforslag, vi behandler, har to Formaal. Det ene er at beskytte Mødrene, og det andet er at skaffe Børnene en saa god Pleje som muligt. Forhaabentlig kan det første Formaal naas, forhaabentlig vil det lykkes ad den foreslaede Vej at ramme de samvittighedsløse Spekulanter og skaffe Mødrene Tillid til de Bureauer, der oprettes, idet de faar et officielt Præg, og skaffe Mødrene forholdsvis let Adgang til dem. Men overfor det andet Formaal, at skaffe gode Hjem til Adoptions- eller Plejebørn, stiller jeg mig mere tvivlende. Det, vi staar overfor med Hensyn til saadanne Børn, er ikke Kærlighedsgerninger, men rene og skære Forretningshandling. Disse Bureauer kan utvivlsomt ikke med noget som helst Haab henvende sig til de højere Rangklasser. Der er ikke Tale om, at der i de højere Rangklasser tænkes paa at adoptere Børn eller tage Børn i Pleje. Men heller ikke Middelstanden i København kan det hjælpe at henvende sig til. Baade de højere Rangklasser og Middelstanden er stærkt optagne af at indskrænke deres Børneavl, de søger at formindske Børnenes Antal, saa der er ikke Haab om, at de kan tænke paa at tage Børn til sig. Tilbage bliver Arbejderstanden for Københavns Vedkommende. Men Arbejderhjemmet er ikke paa nogen Maade indrettet saaledes, at det er et godt Opholdssted for Børn. Hjemmene er smaa og mørke, ligger i Baghuse, ud til Baggaarde, hvor det er smaat med frisk Luft og ringe Plads til at bevæge sig, Børnene bliver jaget af Værten, og de bliver jaget af Politiet, de har ikke Adgang til Haver o. s. v. I det hele er Børnene i fattige københavnske Hjem stillede saaledes, at det er mærkværdigt, at de alligevel lever nogenlunde. Fader og Moder skal sørge for at tjene Penge og kan ikke med videre Kraft hellige sig Børnenes Opdragelse. Og paa Landet er det lige saadan. Man kan ikke vente, at Godsejerne og Bønderne vil tage sig af disse Børn, og om Landarbejderne ved